

Iagttagelser af anvendelse af videnskabelig evidens i politik og praksis

**Thomas A. Schwandt, professor,
University of Illinois, Urbana-Champaign, USA**

Givet at brugen af videnskabelig evidens i praksis og i politisk beslutningstagning ikke grundlæggende kan forstås som en øvelse i teknisk problemløsning, undersøges, hvad brugen af evidens indebærer, når beslutningstagning sker under virkelighedsnære omstændigheder. Artiklen rummer seks pointer: Evidens er ikke det samme som data. Evidens er ikke »basis« eller »grundlag« for beslutningstagning. Videnskabelig evidens er kun én af adskillige typer af viden, som er nødvendig for politisk beslutningstagning. Brug er ikke det samme som en simpel overføring af viden fra producent til forbruger og dens efterfølgende øjeblikkelige og direkte applikation. Anvendelse er et kollektivt, interaktivt fænomen. For at forstå anvendelse, må vi være mere opmærksomme på situeret kognition, kognitive processer og argumentation

De færreste politikere eller offentlige ledere vil være uenige i, at beslutningstagning kan forbedres, hvis de har adgang til et korpus af relevant videnskabelig evidens såvel som til monitorering eller videnstyringssystemer, der leverer pålidelige og præcise data om inputs, aktiviteter, outputs og outcomes af offentlige service. Det er netop ønsket herom, der er drivkraft for reformbevægelser som »evidensbaseret praksis og politisk beslutningstagning« (EBPP) og »datadreven beslutningstagning« (DDDM). Alligevel ved vi, at ingen ekspertviden, hverken fra forskning, evaluering eller nogen anden form for systematisk videnskabelig undersøgelse, forpligter

til handling. For hvis det var sådan, ville de færreste patienter undlade at overholde deres lægers forskrifter om vægttab, regelmæssig motion og rygestop. De færreste beslutningstagere ville støtte sociale tiltag uden evidens for effektivitet og få, hvis nogen, almindelige borgere ville benægte det empiriske grundlag for global opvarmning og klimaforandringer. Kort sagt, »anvendelse« af videnskabelig eller evalueringsbaseret viden er ikke en naturgiven ting.

Således er det ikke overraskende, at der efterhånden findes en betydelig korpus af litteratur i politisk videnskab og i anvendt forskning på områder som uddannelse og folkesundhed, der behandler problemerne ved at bygge bro mellem videnskab og politisk beslutningstagning og mellem videnskab og praksis, og som fokuserer på emner som overførsel af viden, spredning, formidling, oversættelse, implementering og nyttiggørelse.

Meget af litteraturen om EBPP og DDDM betoner den direkte og øjeblikkelige effekt af videnskabelig evidens på politiske beslutninger. Den anlægger også en klassisk, rationel, objektiv og empirisk betragtning på problemløsning: »Et problem eksisterer; en beslutning må tages; information og forståelse er mangelfuld i forhold til at finde en løsning på

problemet eller vælge mellem alternative løsninger; forskning leverer den manglende viden« (Weiss, 1979: 427). At være rationel og objektiv her betyder mere end at opbygge et argument baseret på fornuft og understøttet af evidens. Det betyder at følge en klar, logisk proces for beslutningstagen, som involverer (a) at definere problemet, (b) at identificere beslutningskriterier, (c) at tildele kriterierne vægte, (d) at udvikle alternativer, (e) at evaluere alternativer baseret på videnskabelig evidens og (f) at vælge det bedste (dvs. det optimale) alternativ. Denne rationelle beslutningsproces er også karakteriseret som »decisionism« – »et begrænset antal politiske aktører beskæftiger sig med at træffe kalkulerede valg mellem klart udtænkte alternativer« (Majone, 1989: 12). Det antages at være en overlegen model i forhold til inkrementelle beslutningsmodeller, som betoner, hvordan politik faktisk skabes i mødet med usikkerheder (se f.eks. Haskins og Baron, 2011).

Beslutninger truffet af politikere og offentlige ledere følger muligvis logikken fra den rationelle model i de situationer, hvor beslutninger er programmerede eller simple (hvilket vil sige godt afgrænsede) samt karakteriseret ved meget stabile omstændigheder (enighed om både mål og midler) og ved klare årsag-og-virkningsforhold (Snowden og Boone, 2008). For det meste er det ikke disse vilkår, der karakteriserer beslutningssituationen (hverken den politiske eller praktiske), når videnskabelig viden er i spil i en given situation.

Givet at brugen af videnskabelig evidens i praksis eller i politisk beslutningstagen ikke grundlæggende kan forstås som en øvelse i teknisk problemløsning, virker det rimeligt at undersøge, hvad brugen af evidens faktisk indebærer, når beslutninger træffes under virkelighedsnære omstændigheder. Denne artikel rummer iagttagelser om begreberne »evidens« og »anvendelse« samlet i seks punkter samt en afrunding. Der fokuseres på fælles

problemstillinger ved beslutninger på såvel politisk niveau som praksisniveau, medmindre andet anføres.

Evidens er ikke det samme som data

Hvis vi skal acceptere og handle ud fra den ide, at evidens spiller eller burde spille en vigtig rolle i beslutningstagning, må vi være afklarede omkring, hvad evidens er, og hvad det ikke er. Det har længe været påpeget, at evidens ikke er synonymt med data. Evidens findes ikke, men laves eller konstrueres. Den konstrueres ved at vælge information fra en tilgængelig bestand af viden og indføre denne i et argument, der sigter mod at overtale et bestemt publikum om rigtigheden af nogle påstande eller konklusioner (Majone, 1989; Phillips, 2007; Prewitt, Schwandt og Straf, 2012). Evidens er resultatet af en forståelse af data som relevante for at understøtte eller afkræfte en bestemt påstand. Ydermere er bedømmelsen af relevans et spørgsmål om, hvordan en given evidens passer sammen med andre antagelser, der indgår i argumentet for påstanden (Cartwright, 2006; 2009).

Antag, at vi er i besiddelse af evidens (E) for, at Hr. P's fingeraftryk blev fundet på mordvåbnet på gerningsstedet. Det er kun i lyset af andre supplerende forudsætninger (A_{1-n}) om omstændighederne (e.g., A_1 : Hr. P havde motiv og mulighed; A_2 : der er andre beviser, der placerer ham på gerningsstedet; A_3 : der er andre beviser, der rejser tvivl om hans alibi for, hvor han var på det tidspunkt, hvor mordet blev begået, etc.), at vi kan sige, at (E) giver en grund til at tro (eller er relevant for) hypotesen (H) om, at Hr. P er skyldig i forbrydelsen. Kort sagt er E evidens for H , hvis man er givet argumenterne A_{1-n} for H .

Evidens er hverken »basis« eller »grundlag« for beslutningstagning

Ideen om, at evidens bogstavelig talt udgør en basis eller et grundlag for politiske beslutninger eller beslutninger i praksis, er problematisk af flere årsager. Vi ved, at vurderin-

gen af, hvorvidt evidens er så stærk, at den udelukker enhver mulighed for fejl, altid er et spørgsmål om fortolkning. En mangeårig tradition for epistemologisk skepticisme minder os om, at vi mangler afgørende beviser for næsten hver eneste antagelse, vi kan komme i tanke om. Evidens for en påstand er tillige altid foreløbig forstået på den måde, at den kan overgås af bedre evidens (Upshur, 2002). Endelig, selv hvis vi accepterer ideen om, at evidens udgør en sikker basis for beslutningstagning, må vi erkende, at evidens som sådan ikke kan være rigtig eller forkert i nogen absolut forstand. Evidens er en fortolkning af information og data, og vores fortolkning kan være fejlbehæftet. Disse karakteristika ved evidens stemmer overens med vores forståelse af den uperfekte karakter af viden. »Evidens-baseret« antyder således et eksklusivt grundlag for beslutningstagen, som ikke er berettiget. At påstå, at evidens burde spille en vigtig rolle i vores beslutninger er en ting; at påstå, at det er grundlaget for vores handlinger er den anden.

Videnskabelige beviser er kun én af adskillige typer af viden, som er nødvendig for politisk beslutningstagen.

Hellere end at benytte sproget fra EBPP gør vi klogt i alternativt at tale om evidens-informeret beslutningstagning. En nyere rapport fra U.S. Research Council argumenterer for, at et endnu bedre beskrivende begreb er *evidens-influert politik*, fordi det signalerer, hvad der forekommer »når videnskabelige beviser indgår i politiske overvejelser om policymuligheder, og dette forekommer langt oftere end de apolitiske, snævert fokuserede aktiviteter, der karakteriserer evidensbaseret policy« (Prewitt, Schwandt og Straf, 2012: 14). Begge disse alternativer til EBPP-sproget minder os om, at der er mere i beslutningstagning i politik (og praksis) end en ligefrem appel til evidens fra forskning og evalueringsstudier. Politik såvel som praksis involverer uundgåeligt forskellige former for viden. Videnskabelig evidens (inklusive tekni-

ske analyser og evaluering) er en vigtig type viden, men den er i høj grad upåvirket af det faktum, at den generelle politiske kultur begrænser politiske valgmuligheder, og at den lokale sociopolitiske kultur omkring enhver given praksis former de praktiserendes beslutningstagen. Den politiske arena udgør i særdeleshed en anden vigtig kilde til viden i form af »politisk know-how«. Denne omfatter: »At overveje og regulere strategier eller taktik; at sætte dagsordner; at bestemme prioriteringer; at overtale; at fremme sager; at kommunikere kernebudskaber og ideologisk spin; at sikre eller modvirke politisk ansvarsplacering; at bygge alliancer; og selvfølgelig at forhandle kompromisser. Kontekstuelle vurderinger om det mulige og det ønskelige er indbygget i denne form for viden« (Head, 2008: 5). En tredje type viden er også relevant, nemlig de professionelles praktiske indsigt, herunder viden om den konkrete indsats og dens implementering inden for specifikke praksisområder så som uddannelse og socialt arbejde. Denne sidste type viden identificeres som praksisbaseret evidens og kan inkludere personlig refleksion parret med lokal viden om, hvad der er accepteret og effektivt i praksisfællesskaber og lokalsamfund (f.eks. Sundhedsstyrelsen, 2008).

Brug er ikke det samme som en simpel overføring af viden fra producent til forbruger og dens efterfølgende øjeblikkelige og direkte applikation

En aktuel observation af videnskabelig evidens til brug for informeret offentlig amerikansk politik vedrørende småbørnsundervisning påpeger: »En indsprøjtningsteori om videnskabelig indflydelse på politik, som forudsiger direkte, øjeblikkelig og kraftige effekter, er fejlagtig af flere årsager. For det første er forskning kun én af mange inputs i policy processen. For det andet akkumuleres videnskabelig viden gennem adskillige studier, hvoraf nogle drager forskellige konklusioner. For det tredje er et givent studies anvendelighed i et bestemt valg af politik et

spørgsmål om vurdering. For det fjerde bliver videnskabelig viden oversat, kondenseret, ompakket og genfortolket, før den bruges. For det femte er det mere sandsynligt, at brugen af videnskabelig information, når den forekommer, indebærer retfærdiggørelse (styrkelse af en tidligere udtalelse) snarere end overtalelse (dannelse af en ny holdning)« (Gormley, 2011: 978-9).

Et meget udbredt syn på, hvordan videnskabelig evidens bruges i politisk beslutningstagen, stammer fra den mangeårige ide om brobygning mellem to fællesskaber (Caplan, 1979). De to fællesskaber er forskerne eller videnproducenterne på den ene side og beslutningstagere eller brugerne af viden på den anden side. Hver gruppe har sit sprog, sine værdier, sine normer, sit belønningssystem og sine sociale og professionelle tilhørsforhold. Videnproducenter er optaget af standarder og erkendelsesværdier i den videnskabelige proces i bred forstand. Politikere er handlingsorienterede og praktiske. Forskere arbejder med rationel analyse og disciplineret forskning; politikere arbejder med politik og udisciplinerede problemer. De to fællesskaber har fuldkommen forskellige interesser – evaluatore, forskere og policy-analytikere koncentrerer sig om specifikke problemstillinger, tekniske detaljer, dataindsamling og om at foretage forsvarlige undersøgelser, mens politikere er involverede i mange flere problemområder og koncentrerer sig om at vinde valg, promovere partier og mobilisere støtte til problemstillinger (Kingdon, 1984).

Forskellige problemer forbundet med brobygningen mellem de to grupper er blevet identificeret i årenes løb. På udbudssiden er man bekymret over, hvorvidt den producerede viden er relevant, troværdig og tilgængelig for beslutningstagere. Problemer i den forbindelse omfatter utilstrækkelig produktion af policy-relevant forskning muligvis grundet mangel på kapacitet; manglende evne til at relatere resultater fra et specifikt

studie til den sociale og politiske historie bag en policy-ide; ineffektiv kommunikation eller indpakning af eksisterende forskning og evaluering; mangel på tilstrækkelige robuste og kumulative konklusioner; metodologisk svag forskning; manglende overholdelse af deadlines og så videre. På efterspørgselssiden kan problemerne inkludere politikernes manglende evne til at formulere klare og operationelle mål; manglende incitament for dem til at bruge evidens og data; uvidenhed om eksisterende forskning og manglende kapacitet til at absorbere eller få mening ud af forskning; en tendens til anti-intellektualisme og mangel på metodiske færdigheder hos politikerne og så videre. På grund af disse problemer er det bredt accepteret, at anvendelse af videnskabelig evidens i politisk beslutningstagning og praksis ikke kan være et spørgsmål om en ligefrem overførsel eller overlevering af viden fra en gruppe af producenter til en gruppe af brugere (National Board of Health and Welfare, 2013). Hvis gabet mellem de to grupper skal lukkes, kræves strategier og taktikker, der behandler de førnævnte problemer. Den måske mest betydningsfulde indsats i denne henseende har været promoveringen af formidlingsstrategier influeret af diffusionsteori. Den seneste formidlingstænkning har haft fokus på streng sikkerhedskontrol af videnskabelige resultater, der opsummerer styrken af evidens på tværs af studier ved brug af meta-analyser og med oversættelsesmekanismer såsom retningslinjer for *best practice* for hurtigt at overføre videnskabelig viden til de tiltænkte brugere (Green et al., 2009). Begrebet *translation science* (brugt i vidt omfang i sundhedsvidenskaberne) signalerer netop en indsats for hurtigt at sprede resultater fra grundforskning til klinisk praksis. Den samme logik ligger til grund for etablering af evidensbaserede registre over »best practices«, der skal informere policy og praksisvalg. Oversættelsesstrategier inden for undervisning, sundhed, strafferet og social velfærd er mest tydelige i den verdensomspændende »Cochrane Collaboration«, »The National

Registry of Evidence-based Programs and Practices in mental health and substance abuse interventions« og »The Agency for Healthcare Research and Quality« i USA, »The Social Care Institute for Excellence« i Storbritannien og »Nordisk Campbell Center« i København. Disse strategier er kildebase-rede, udbudsstyrede og »skub«-orienterede snarere end »træk«-orienterede. De er envejs, idet de beskæftiger sig med at overføre forskning og evaluering fra produktion til anvendelse (policy og praksis). De er baseret på antagelser om rationalitet, en kultur inden for beslutningstagen, der værdsætter rationel adfærd som beskrevet ovenfor.

Anvendelse er et kollektivt, interaktivt fænomen

Den empiriske evidens for, hvorvidt oversættelsesstrategier faktisk fremmer anvendelse, er i bedste fald blandet (Prewitt, Schwandt og Straf, 2012: 45), og der er en stigende erkendelse af, at det kræver mere end envejsmekanismer at overkomme gabet mellem forskning og policy/praksis. Ideen om en social eller interaktiv model for vidensanvendelse blev allerede introduceret i en skelsættende artikel af Carol Weiss i 1979. Her hedder det, at processen for anvendelse ikke er en lineær rækkefølge fra forskning til beslutning, men et rodet sæt af sammenkoblinger og meldinger frem og tilbage, der trods pæne diagrammer. Med udgangspunkt i den ide har forskere i vidensanvendelse undersøgt mere gensidige og iterative tilgange til anvendelse af viden i praksis og i politisk beslutningstagen under overskrifter som »interaktive modeller« eller »koblings- og udvekslingsmodeller« (*linkage and exchange, L&E models*) (Conklin m.fl., 2008). Anvendelse ses som en proces, der involverer kommunikation i flere retninger og vedvarende forhandling mellem forskere, politiske beslutningstagere, serviceudbydere og sågar offentligheden. Interaktive perspektiver på anvendelse tildeler såvel individer som organisationer vigtige roller som videnforhandlere og politiske iværksættere

(som har det ene ben i forskning og evaluering og det andet i politik) for dermed at reducere gabet mellem de to grupper (e.g. Lomas, 2007; Meyer, 2010).

L&E-modeller udviser fælles karakteristika: (1) de betragter anvendelse som en dynamisk og uforudsigelig proces, ikke en enkelt begivenhed eller forekomst; (2) de antager ikke, at forsknings- og evalueringresultater nødvendigvis vil blive brugt på særligt rationelle måder; (3) de understreger den rolle, som forbundne kulturelle, organisatoriske, personlige og politiske faktorer spiller i forhold til hvorvidt og hvordan forskning anvendes; (4) de betoner, at viden fra forskning og evaluering rekonstrueres gennem politikeres og praktikeres mentale modeller og begrebsapparater; og (5) de afviser den opfattelse, at forskning formidles og dernæst adopteres, og mener i stedet at den tilpasses og blandes med andre former for viden afhængigt af anvendelseskonteksten (Nutley, Walter og Davies, 2008: 119).

Mangfoldige strategier er relevante for L&E: ansigt til ansigt-udveksling mellem beslutningstagere og forskere; undervisningssessioner for beslutningstagere; netværker og praksisfællesskaber; faciliterede møder mellem beslutningstagere og forskere; interaktive, tværfaglige workshops samt styregrupper til at integrere synspunkter fra lokale eksperter ind i designet, gennemførelsen af og fortolkningen af forskning (Mitton, 2007). Til dato er forskning i disse strategier for L&E primært sket på sundhedsområdet, hvor interessen for forbindelsen mellem forsknings-evidens og klinisk praksis har været særlig stærk siden fremkomsten af ideen om evidensbaseret beslutningstagning i 1990'erne. Ydermere er meget af forskningen fokuseret på, hvordan L&E har indflydelse på praksis-siden (brug af ressourcer, inklusiv videnskabelig evidens, af praktikere) snarere end på formuleringen af servicepolitik (ressourceallokering, servicemønstre) og forvaltnings-

politikken (organisatoriske og finansielle strukturer) (Black, 2001). Studier af L&E ser f.eks. på partnerskaber på det organisatoriske niveau mellem forskningsenheder og en forvaltningsgren (Goering m.fl., 2003); på hvordan puljer på nationalt niveau stimulerer videnskabens integration i politik og praksis via støtte til partnerskaber, fælles møder og efteruddannelsesmuligheder, således at praktikere kan deltage i forskningsarrangementer (Smith og Denis, 2014); og anvendelse af det, der kendes som the Interactive Systems Framework (ISF) inden for forebyggelse og praksis. ISF er baseret på tre forbundne systemer – et, der beskæftiger sig med at udlede forskningsresultater om effektive interventioner inden for et givet område af forebyggelse (f.eks. børnemishandling) og oversætte dem til brugervenlige formater; et andet, der leverer efteruddannelse og støtte til generel kapacitetsopbygning (der øger infrastruktur, evner og motivationen for en organisation til at bruge forskning) såvel som skræddersyet støtte til særlige interventioner; og et tredje til fremme af implementering (Brodkowski m.fl., 2013; Wandersman m.fl., 2008). ISF er udviklet af Center for Disease Control i USA og er målrettet sponsorer, forskere og praktikere, der er interesserede i at arbejde sammen på forebyggelsesområdet.

For at forstå anvendelse må vi være mere opmærksomme på situeret kognition, kognitive processer og argumentation

Interaktive modeller peger på, at opmærksomhed på både kognitive og sociologiske aspekter af anvendelse er påkrævet. Hvordan politikere og praktikere skaber mening ud af videnskabelig evidens, hænger sammen med, hvordan de kobler mentale processer med handling. Kognitiv teori fremhæver den rolle, vores mentale modeller eller skemaer spiller i forhold til vores kapacitet til at inkorporere ny viden og oplevelser (Brown, 1999). På samme tid fremhæver sociologisk teori, at strukturen og dynamikken i bestemte sociale situationer former, hvad vi gør, og på

den måde er det at finde mening i og anvende videnskabelig evidens i beslutningstagning ikke blot et kognitivt, men også et socialt situeret fænomen.

Dette dobbelte fokus eksemplificeres af Spillane og Miele (2007: 48-9), som hævder, at *hvilken* information der lægges mærke til i et bestemt beslutningsprocesmiljø, *hvorvidt* denne information forstås som evidens, der vedrører et bestemt problem eller politisk krav, og *hvordan* den eventuelt kan bruges enten til at formulere et problem eller udvikle en løsning, afhænger af kognitionen hos de individer, der agerer i det pågældende miljø. Imidlertid er denne proces med at skabe mening »ikke udelukkende en solopræstation. Hvad vi lægger mærke til og hvilken mening, vi får ud af denne information, afhænger af vores situation«. De tilføjer, at en situation »ikke bare er bagtæppe for mening, men et definerende eller konstituerende element i menneskelig aktivitet«. På den måde involverer forståelsen af anvendelse også granskning af, hvordan aspekter af en situation såsom organisatoriske rutiner (mønstre af indbyrdes afhængige handlinger blandt flere aktører som f.eks. møder, høringer, kommissioner etc.) og værktøjer (procedurer for beslutningstagen, databaser, evalueringsmodeller, indikatorer, etc.) hjælper med at konstituere praksisser for anvendelsen af videnskabelig viden.

Studier af kognitive processer er relevant i mange henseender i forhold til brug af viden. For det første er der betydelig litteratur om kritisk tænkning, der lægger vægt på at undgå logiske fejlslutninger i argumentation (Battersby, 2013; Fisher, 2001); for det andet hjælper litteratur om heuristik og bias os med at forstå de kognitive fejl, vi laver, når vi fortolker data (Gigerenzer, 2002; Kahneman, 2011); for det tredje er studier af beslutningstagen under virkelighedsnære omstændigheder nyttige i forhold til at forstå, hvordan beslutningstagere håndterer usikkerhed,

og hvordan beslutninger træffes i grupper (Lipshitz et al., 2001).

Disse studier er specielt relevante for at forstå anvendelse, når vi fokuserer på, hvordan videnskabelig evidens er inkorporeret i og givet mening som led i et policy-argument; en tese, der fremføres i en aktuel U.S. National Research Council Report, *Using Science as Evidence in Public Policy*: »Vedtagelsen af en politik kommer ud af en multi-facetteret social proces, der involver flere aktører, der er engagerede i at samles om, fortolke og debattere, hvilken evidens der er relevant for det politik-valg, man står over for, og derefter måske anvender denne evidens til at forstå, at et bestemt politik-valg er bedre end dets alternativer. Denne proces kan bedst forstås som en form for drøftelse eller praktisk ræsonnement, der sigter mod at overbevise om det gavnlige eller skadelige ved politiske valgmuligheder. Politik-argumenter inkluderer generaliseringer, ekstrapoleringer, antagelser, metaforer, anekdoter og andre elementer, der adskiller sig fra og kan modsige videnskabelige argumenter. Fra dette perspektiv er videnskabelig viden »evidens«, når den bruges til at støtte udtalelser, der er relevante for politiske krav eller påstande. »Evidens« findes ikke kun i den verden, hvor videnskab produceres; den viser sig også i den politiske verden, hvor den fortolkes, gives mening og bruges i argumentation for at overbevise nogen om noget« (Prewitt, Schwandt og Straf, 2012: 4).

At forstå, hvad politiske beslutningstagere accepterer som sammenhængende og overbevisende argumenter, der inkorporerer videnskabelig evidens, vil nødvendigvis involvere studiet af psykologiske processer såvel som institutionel logik og normer, organisatoriske rutiner osv., der leder frem til en sådan accept.

Rammebetingelserne for den oplyste politik

Selvom almindelig sund fornuft fortæller os, at evidens fra forskning og evaluering burde bidrage til oplyst diskussion af beslutninger i politik og i praksis, er vi ikke klar over, hvordan dette bidrag faktisk forekommer. Imidlertid er der nogle aspekter eller træk ved »anvendelse«, der synes at være enighed om.

For det første forklarer simpel overførsel eller formidling af viden til beslutningstagere ikke på tilstrækkelig vis, hvordan anvendelse foregår. Fænomenet er i højere grad noget, der udfolder sig i kollektive handlingssystemer bestående af talrige menneskelige aktører (og ofte også adskillige organisationer/forvaltningsgrene), hver med deres egen kognitive og normative referencerammer formet, blandt andet, af deres deltagelse i praksisser lokaliseret i bestemte organisatoriske omstændigheder, der igen formes af den kultur, de normer, rutiner og værktøjer, der er tilgængelige. Dette er den praktiske, politiske og intellektuelle kontekst for anvendelse.

For det andet er det mere sandsynligt, at anvendelse forekommer, hvis der findes procedurer, systemer, etablerede praksisser, teknologier og normer i en forvaltningsgren eller en organisation, der understøtter og fremmer anvendelse, så vel som incitamentsstrukturer, der belønner dette.

For det tredje er studier af engagement, interaktion og kommunikation mellem evaluatore/forskere, politiske beslutningstagere og praktikere lovende i forhold til både at forstå og forbedre anvendelse.

Litteratur

- Battersby, M. (2013), *Is That a Fact?* Peterborough, Ontario, CA: Broadview Press.
- Black, N. (2001), »Evidence Based policy: Proceed With Care«, *BMJ*, 323: 275-9.
- Brown, G. (1995), »What is involved in learning?« i C. Desforges, red., *An Introduction to Teaching*:

- Psychological Perspectives*, Oxford: Blackwell, pp. 11-33.
- Caplan, N. (1979), »The two communities theory and knowledge utilization«, *American Behavioral Scientist*, 22(3): 459-70.
- Cartwright, N. (2006), »Well-Ordered Science: Evidence for Use«, *Philosophy of Science*, 73: 981-90.
- Cartwright, N. (2009), »Evidence-based Policy: What's to be Done About Relevance?«, *Philosophical Studies*, 143: 127-36.
- Conklin, A. et al. (2008), *Briefing on Linkage and Exchange: Facilitating Diffusion of Innovation in Health Services*, Santa Monica, CA: RAND.
- Danish Board of National Health (2008), *Evidence in Health Promotion and Disease Prevention*, Copenhagen: Danish Board of National Health.
- Fisher, A. (2001), *Critical Thinking: An Introduction*, Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Gigerenzer, G. (2002), *Calculated Risks*, New York: Simon & Shuster.
- Goering, P. et al. (2003), »Linkage and Exchange at the Organizational Level: A Model of Collaboration Between Research and Policy«, *Journal of Health Service Research and Policy*, 8 (Suppl 2): 14-9.
- Gormley, W.T., Jr. (2011), »From Science to Policy in Early Childhood Education«, *Science*, 333(6,045): 978-81.
- Green, L.W. et al. (2009), »Diffusion Theory and Knowledge Dissemination, Utilization, and Integration in Public Health«, *Annual Review of Public Health*, 30: 151-74.
- Haskins, R. og J. Baron (2011), *Building the Connection Between Policy and Evidence: The Obama-Evidence-based Initiatives*, London: NE-STA. Available at: www.brookings.edu/research/reports/2011/09/07-evidence-based-policy-haskins
- Head, B. (2008), »Three Lenses of Evidence-Based Policy«, *The Australian Journal of Public Administration*, 67(1): 1-11.
- Kahneman, D. (2011), *Thinking, Fast and Slow*, New York: Farrar, Straus og Giroux.
- Kingdon, J. (1995), *Agendas, Alternatives, and Public Policies* (2. udg.), New York: Harper Collins.
- Lipshitz, R. et al. (2001), »Focus Article: Taking Stock of Naturalistic Decision Making«, *Journal of Behavioral Decision Making*, 14(5): 331-52.
- Lomas, J. (2007), »The In-Between World of Knowledge Brokering«, *BMJ*, 334: 129-32.
- Majone, G. (1989), *Evidence, Argument and Persuasion in the Policy Process*, New Haven, CT: Yale University Press.
- Meyer, M. (2010), »The Rise of the Knowledge Broker«, *Science Communication*, 32: 118-27.
- Mitton, C. et al. (2007), »Knowledge Transfer and Exchange: Review and Synthesis of the Literature«, *Milbank Quarterly*, 85: 729-68.
- Nutley, S., I. Walter og H.T.O. Davies (2007), *Using Evidence: How Research Can Inform Public Services*. Bristol, UK: The Policy Press.
- Prewitt, K., T.A Schwandt, og M.L. Straf (2012), *Using Science as Evidence in Public Policy*, National Research Council, Committee on the Use of Social Science Knowledge in Public Policy, Washington, DC: The National Academies Press.
- Smits, P.A. og J-L. Denis (2014), »How Research Funding Agencies Support Science Integration into policy and Practice: An International Overview«, *Implementation Science*, 9: 28.
- Snowden, D.J., og M.E. Boone (2007), »A Leader's Framework for Decision Making«, *Harvard Business Review*, Nov.: 69-76.
- Spillane, J.P., og D.B. Miele (2007). »Evidence in practice: A framing of the terrain«, i P.A. Moss, red., *Evidence and Decision Making*, 106th Yearbook of the National Society for the Study of Education, Malden, MA: Blackwell, part I, pp. 46-73.
- Swedish National Board of Health and Welfare (*Socialstyrelsen*) (2013), *How Do Government Agencies Use Evidence?*, www.socialstyrelsen.se/Lists/Artikelkatalog/Attachments/19163/2013-6-38.pdf
- Upshur, R.E.G. (2002), »If Not Evidence, Then What? Or Does Medicine Really Need an Evidence Base?«, *Journal of Evaluation in Clinical Practice*, 8: 113-119.
- Wandersman, A. et al. (2008), »Bridging the Gap Between Prevention Research and Practice: The Interactive Systems Framework for Dissemination and Implementation«, *American Journal of Community Psychology*, 41: 171-81.
- Weiss, C. (1979), »The Many Meanings of Research Utilization«, *Public Administration Review*, 39: 426-31.